

Jöjjön el a Te országod!

(Máté 6, 10. és Lukács 11, 2.)

„Kezdetben teremté Isten a mennyet és a földet. A föld pedig ékesség nélkül való és pusztá és setétség vala a mélységnek színén és az Úrnak Lelke* táplálja vala a vizeket.“ (I. Mózes 1, 1—2.)

Isten teremté a mennyet és a földet és pedig úgy, hogy Szent Szellemevel beborította és ily módon táplálta, melengette, beöltötte és uralta azt és benne mindent. Az isteni Szellemmel teljes Elizeus is úgy keltette életre a sunemita asszony holtját vált gyermekét: „A gyermeke borula és az ő száját a gyermek szájára tevő, szeméit szemre, kezeit kezeire és elterjede a gyermek és megmelegedék a gyermek teste.“ (II. Kir. 4, 34.) — Hasonlóképen, mint a tyúk is a tojásokon, melyeket kikölt. És amiképen a tyúk a kiköltéssel nem fejezte még be a feladatát, hanem a kikelt kicsinyeket azután is szolgálja, neveli, uralja, míglén

* Isten Lelke, más szóval: a Szent Szellem; — németül: der Heilige Geist; — latinul: Spiritus Sanctus.

felnöttek: úgy Isten Szellemé is, az egész teremtés fölött, azt szolgálja, neveli, míglén tökéletes lesz; és mindenben meglátászik a fölötté uralkodónak szellemi tökéletessége.

Látható azonban, hogy nemcsak Isten Szellemé üli meg a teremtményét, hanem minden más is, akinek uralma van valamin és azon az ő saját szellemének és tökéletességének bélyege is rajta van. Például minden országot a rajta uralkodónak szelleme üli meg és legyen az jó vagy gonosz, hatása meglátászik azon az országon. — Egy kereskedőnek lényé meglátászik az ő üzletén, egy iparosé meglátászik a munkáján és az embernek lényé meglátászik az ő házában, családjában. Ezért írja Pál apostol Timótheushoz is és Titushoz is, hogy jól vizsgálja meg, hogy kit választ pásztorául vagy szolgáljával a gyülekezeteknek.

E világot annak fejedelme, a Sátán üli meg és vele az ő szolgálja, a szintén bukkott angyalok. Ezt onnan tudjuk, hogy mikor a Sátán megkísértvén Jézust, fel-

vitte egy nagy magas hegyre, megmutatá neki e földnek minden országát egy szempillantásban. Akkor mondá Jézusnak az ördög: „Neked adom mindezt a hatalmat és ezeknek minden dicsőségét: mert nekem adatott és annak adom, akinek akarom.“ (Luk. 4, 5—6.) Más helyen továbbá még ezt mondja az Ige: „Mert nem a test és vér ellen van tusakodásunk, hanem a birodalom ellen, hatalmasságok ellen, ez élet setétségének vezérei ellen, melyek a magasságban vannak.“ (Eféz. 6, 12.)

A Sátán uralmának bélyege mélyen bevésődik e világban. Ahogyan fejlődik és tökéletesedik az emberiség, úgy domborodik ki mindjobban az ördöghöz való hasonlatosság azokon, akiket e világ szelleme irányít.

Minden uralom felett azonban Isten teljes hatalommal és dicsőséggel uralkodik az egész világon; táplálja és neveli Szent Szellemevel azt, hogy eredményül meg legyen azon az ő lényének bélyege: a szeretet, öröm, békeség, békétűrés, szívesség, jóság,

hűség, szelídség és alázatosság. (Gal. 5, 22.) Az ilyen világ teremtményeiben nincsen hiba, romlandóság, bűn, halál; hanem örökké megáll és megmarad.

A Szentírásból tudjuk, hogy minden teremtmény várja a lökületességet, vagyis az örök életet. „Mert a teremtettt állatok is nagy szorgalmatossággal várják az Isten fiainak dicsőséges megjelenését. Mert a teremtettt állatok hiábavaló és elmulandó állapot alá vetettek, nem akaratumk szerint, hanem azért, aki azokat e hiábavalóság alá vetette, oly reményesg alatt, hogy azok a teremtettt állatok is megszabadulnak a rothadandóságának rabságától, az Isten fiainak dicsőséges megszabadulása napján.” (Róm. 8, 19—21.)

*

„*Jöjjön el a Te országod!*” Tehát nemcsak az embernek könyörgése, hanem az egész teremtettt is. Mert nemcsak az ember kíván megszabadulni a rothadandóságtól, a bűn rabságától, hanem az egész teremtettt világ is olyan

országot vár, melyben nincs elenségeskedés, hanem szeretet; amint méltó is a mindenható, dicsőséges Istenhez, aki a szeretet és az egyedüli, aki jó.

Amire az egész teremtettt világ sóvárogva vár, a rothadandóságtól, büntölt és haláltól való szabadulás: megjött! Megjött, aki ezt elhozta, kivívta! A názáreti Jézus a dicsőség! Ő szabadította meg a világot a büntölt. (Máté 1, 21.) És Jézus nevére minden térd meghajol: mennyieieké, földieké és a föld alatt valóké és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségese.” (Filip. 2, 10., továbbá Jelenések 5. rész.)

Az Úr Jézus megjelent és megszabadította a világot a bűn uralmától, ő a saját testében szegeztén azt fel az átokfára. „Miképen Mózes fölemelte a kígyót, fára tűzvé, a pusztában, akképen kellett felmagasztaltatnia az ember Fiának, hogy valaki hiszen benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Ján. 3, 14—15.)

Elérvén a halál fölötti diadalt

az ő feltámadásával (mert lehetetlen halálban maradnia annak, aki bűnt nem követett el), mindenkit részesít ezzel a hatalommal, aki benne hisz. „Valakik őt bevévék, ada azoknak oly méltóságot, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hiszenek; kik nem a vérből, sem a testnek akaratjából, sem a férfiuinak indulatjából, hanem Istentől (Isten Szellemétől, Ján. 3, 5.) születek.” (János 1, 12—13.)

Ezeknek az istenfiatknak dicsőséges szabadulása napját várja sóvárogva a teremtettt világ, mely az Úr Jézus dicsőséges megjelenésekor következik be.

*

A teremtettt leírásából tudjuk (I. Móz. 1. rész), hogy Isten mindent, amit teremtettt, jónak talált: „És látá Isten, hogy jó.” Szükséges azonban, hogy minden készítmény kipróbáltassék, miáltal önmagában van bizonyosága arról, hogy tökéletes és bevált. Isten ezt a magas próbát gondossággal keresztül is viszi minden

Elveszett és megtaláltatott.

„Mimódon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útját, ha nem a Te beszédédnek megtartása által?”

(Zsolt. 119, 9.)

Az ország különféle társadalmi rétegei még mindig vitalkoznak, véleményeket mondanak egy szomorú esemény felett.

Egy éve múlt 1935. Szilveszter napján, hogy három fiatalember kalandos hajlamaiktól fűtve, bűnös tervüket szándékoztak végrehajtani, amikor Budapest egyik nagy bankjának fiókját kirabolni megkísérelték. Fényes nappal fogtak hozzá mozdítmánának beálló eszlekedetükhöz, amelynek nem a vágyva várt pénz megszerzése, hanem három halott lett az eredménye. A rendőrség hamar kézrekerítette a vakmerő rablókat. A földi igazságszolgáltatás fórumai pedig egy esztendőn keresztül foglalkoztak a három fiatalember bűnügyével, míg jogerős ítéletet hoztak.

Ez év január 22-én reggel 8 órakor azután végleg befejeződött a bankrabló

fiatalemberek szomorú története. Három bitófán, három ifjú holtteste beszélt a jelenlegi és a következő nemzedéknek.

Minket nem az elkövetett bűncselekmény hű rekonstruálása, hanem az egyik ifjú életének története érdekel, akinek szülei hívő emberek, baptisták.

Tari Nándor — akiről beszélni akarok — már gyermekkorában az Isten iránti félelemre lett tanítva. Édesanyja Nándort Jézusnak szerette volna nevelni és fiának boldog jövője érdekében mindent megtett, ami egy hívő anyától elvárható. Elvezette a vasárnapi iskola gyermekertéjébe. Vitte az istentiszteletekre összegyűlt örvendezők közé, de a várt eredmény nem mutatkozott. Nándor mindig távolabb került a hívők közösségétől és belemerült a bűnök élvezésébe. Hiába volt az édesanya kérvényes, figyelmeztető szava és a világháborúban elesett édesapa helyett Istentől kapott mostohaapa dorgálása, ki saját fiaként szerette Nándort.

A mozi detektívdramái, rossz társaság gyorsan elvezette romboló munkáját. A lejtőn mindig lejjebb eszű fiatalember azután másik két társával bank kifosztására szánta el magát, hogy ily módon

szertelen pénzen szenvedélyeinek élhessen.

A végzetes napot megelőző vasárnapon a budapesti Nap-utcai baptista kápolnában az esti istentiszteleten megjelent Tari is menyasszonyával együtt. „*Új szívet az új év küszöbén.*” Ez volt az elhangzott prédikáció tárgya. Több megemlített gondolatok közül különösen ez: *Vess ki minden rossz gondolatot az elmédből és úgy indulj neki az új esztendőnek!*, sérlette Nándor fület. Magában megboltránkozva szolt mellette ülő menyasszonyának: „*Kemény beszéd ez nekem. Gyerünk ki innét.*” Kiment és soha többé nem illhetett a szentek gyülekezetébe. Másnap meglőrtént az elgondolt terv kivétel.

Az egy éves raboskodás és a bűnügyi tárgyalással járó izgalmak alatt Nándor teljesen átalakult. A szabadságot szerető, szülői fenyítéket, erkölcsi körülöket nem tűrő temperamentumos fiatalember bilincsbe verve nyög, sóhajtozik az elvesztett szülői otthon után. Eszébe jutnak a már rég elfelejtett intelmek, anyja becéző szava: „*Nándikám.*” A cella néma esendjében a lelkét marcangoló lelkiismeret szava folyton kinozza.

teremtésén a következő módon:

„Mint mikor valamely ember messze földre indulván, elhagyta az ő házát és minden hatalmát a szolgálkra bízván és mindennek dolgáról rendelkezvén, az ajtónállónak megparancsolta, hogy vigyázzon.“ (Márk 13, 34.) Ezen módon minden teremtmény az ő rendeltetése felől tökéletesen ki-próbáltatik. Az Ige által az embert kioktatja (akinek van füle a hallásra, hallja), hivatalába azzonnal beállítja, hit által minden hatalommal ellátja. Ezáltal a számonkérésok, mivel mindenkinek minden mód, hatalom és alkalom megvolt az ő rendeltetésének betöltésére: senkinek semmi mentesítés sem lehet az ítélet ellen, ha bármikor is, bármilyen meglepetésszerűen jön is haza a gazda.

Igy értjük meg, hogy mimódon kerül e világ a Sátán uralma alá; de megértjük ezekből azt is, hogy milyen vége lesz neki!

*

Györgyirt keres fájdó sebére. A megvetett házi áhítatos csendes perceire vágyik. A félredobott Biblia értékékké nő szivében.

A szűk cella, melyben a fiatal rab él, lakójával együtt változatosan megy keresztül. Mintha nem is volna olyan bús és komor az a hely. A hideg falak a téli fagyos éjszakában is melegt lehetnek ki. A zord, kesergő arcú Nándor szíve lágyul. Minél többet olvassa a Bibliát és imádkozik, annál jobban megnyugszik vergődő lelke. Mindig több fény lövel be a börtön vasrácsos ablakán, hogy egyszer teljesen fénybeborítsa dicsőségével.

A Szentlélek munkája tökéletes. Amint emberek, szülők elvégezni nem tudtak, Isten kegyelme, szeretete megcsinálta. Nándor megtért és boldogan adja hírel kesergő szüleinek: „Cellám bellemi istállóvá, szívem jászollá lett és megszületett benne Jézus. A fény nemcsak a bethlehemi mezőkön a pásztorkat vette körül, hanem engem is. Egy alkalommal gondolataimba mélyedve, arra eszemleket fel, hogy három fényes alak jelent meg nálam, közülök egyik a Jézus volt. A csodás fény útát tört szí-

„Hát nem most jön el a Te országod?“

Mikor a feltámadás után a tanítványok ezt megkérdezték Jézustól, akkor ő így felelt meg nekik: „Nem a ti dolgotok ez időket tudni és az alkalmakat, melyeket az Atya az ő hatalmába helyezett; hanem veszitek a Szent Szellem erejét, miután eljövend reátok és lesztek nekem tanuim Jeruzsálemben is és egész Júdeában, Samáriában és e földnek végső határáig.“ (Csel. 1, 7—8.)

E szavak után Jézus nemcsak, hogy nem maradt velük az országolását megindítani, hanem egészen eltűnt előlük, szemek előtt felragadtatván a mennybe. Ezáltal Jézus éppen úgy cselekedett velük, mint ahogyan példázta a messze földre ment emberrel. Ő is az ő házát és hatalmát a szolgálkra bízta, miután mindenki dolgáról rendelkezett. (Lásd Márk 16, 15—18. stb.)

Ezzel megindult a próba, a tökéletességre kinevelő iskola és gyakorlati idő mindarra, amit ki-rendelt köteleességül, hogy: „Le-

gyetek azért tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes.“ (Máté 5, 48.)

János apostol így tanít: „Szerelmeseim, mostan Isten fiaival vagyunk, de még nem jelentetett meg, micsodák leszünk; tudjuk pedig, hogy mikor ő megjelenik, hasonlatosak leszünk öhozzá. Mert meglátjuk őt, amint van. Valakinek ilyen bizodalma van iránta, az megtisztítja magát, miképen ő is tiszta.“ (I. János 3, 2—3.)

Amint az Úr megkövetel a tökéletességre nézve, mely nélkül senki sem láthatja Istennek országát, azt nem találják soknak azok, akik bejutnak oda.

Jézus azt mondja: „Vegyétek magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos, szívű vagyok és nyugalmas találok a ti lelketeknek; mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű.“ (Máté 11, 29—30.)

Aki ennyire eljut, az biztos üdvözül, sőt nem is ajánlatos többre törekedni ennél, mert Jézus

vemhez és azóta itt hordom Azt, aki minden bűnöm megbocsátotta.“

A ezután következő idők egy nagy út előkészítésével telnek el. Az első ízben tartott tárgyaláson Tari boldogan mondja: „Bűnösnek érzem magam, de megbántam mindent, amit tettem.“ A halálos ítélet már lélekben erős íjt hitében megrendíteni nem tudja.

1936. január 22. Egy anya szomorú emléke. Maga előtt látja gügyölő fia-cskáját amint mosolyogva néz reá. Álmok, remények rombadólve! Nincs kegyelem, el kell veszítenem fiamat! A síralomház zokogó, fojtott sirástól lesz még bánatosabbá. Búcsúzó testvérek, apák, anyák sziveltépő sírása a legkeményebb szívűt is könnyekre fakasztja. Három síralomház egymás mellett. Három deli ifjú utolsó örökkéi. Tari azonban nyugodt, Zokogástól fuldadozó apja és anyja élet síet, vígasztaló szavakkal köszönti őket: „Ne sírjatok. Én nem halok meg, élni fogok örökké.“ Utolsó emléküül a felje nyújtott Bibliákba a következő búcsúszavakat írja edesapjának, edesanyjának és öccsének:

„Adjon az Úr Isten neked oly erőt az Úr Krisztus kegyelme folytán, mint

nekem most a kivégzés előtt, hogy örömmel és Alleluját zengve menj a halálba, mert nem ez az életünk, sem országunk, mennyben van a mi hazánk, ahol az Úr Isten és a Bárányt színöröszfáre áldhatjuk. Dicsőség a háromszor szent Istennek és a Báránynak örökkön-örökké, Amen.“

Kívánja neked a kivégzés előtt este.

1936. január 21. szerető fiad.
Nándor.“

Budapest, 1936. január 22.

Szeretett kedves Anyám!
Ne búsulj, a te fiad el, nem hal meg soha, örökké él Krisztussal. Ez bátorítson téged!
Isten veled!
Csókol Nándi.“

Szeretett kedves Lacikám!

E Biblia lapjai aranylapok, ezek visznek engem az Úr elé, ez a legjobb talimán az ördög ellen.

Légy hív mindhalálgi!

Ha Krisztus megfeszítették, ki ártatlan volt, akkor engem ne sajnáljatok, mert én bűnös vagyok.

Nékem is sügja az Úr, mint a jobbk

azt mondja: „Ha olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképen nem mentek be a mennyek országába. Valaki azért megalazza magát, mint a kis gyermek, az a mennyek országában legnagyobb.” (Máté 18, 3—4.)

Azért sem ajánlatos a sokra törekedni, mert Jézus nem is kívánja. Ő azt mondja: „Aki hű a kevesen, a sokon is hű az, és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.” (Luk. 16, 10.) Jézus inkább azt kívánja: „Légy hív mindhalálig és néked adom az élet koronáját.” (Jel. 2, 10.)

Mindnyáján sárból és gyalázatból kiemelt menyasszonyai vagyunk Isten egyszülött dicsőséges Fiának: kicsoda *hozományt* tudnánk neki nyújtani mást, mint tökéletesen aláztatos, egyedül neki és érte dobogó szívünket!

Ami pedig Jézus *igáját* illeti, melyet föl kell venni magunkra és melyre Jézus azt mondja, hogy gyönyörűsége: az nem egyéb, mint hogy *egymás terhét hordozzuk*, mert az volt az ő

igája, hogy a mi terhünket hordozta és pedig gyönyörűséggel, az ő saját, áldott szavai szerint. Meg is mondta külön másképen is: „Arról ismerik meg mindennek, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretitek.” (Ján. 13, 35.)

Az Igének végcélja, hogy örök életet szerezzen az embernek és Istenhez hasonlatossá tegye. „Az pedig az örök élet, hogy tégedet egyedül ismerjenek igaz Istennek és akit elbocsátottál, a Jézus Krisztust.” (Ján. 17, 3.)

Isten a saját képére és hasonlatosságára pedig azzal hozza ki embert, hogy *jóvá teszi*, akik közül az első zsenge: Jézus Krisztus. „Mert akiket öröktől fogva tudott, azokat el is választotta, hogy az ő Fiának ábrázatához legyenek hasonlatosak: hogy ő legyen az elsőszülött sok atyafi között.” (Róm. 8, 29.)

Istenhez hasonlatos egyedül a *jóság* által lehet az ember, mert maga Jézus Urunk mondta, hogy nincsen jó, csak egyedül az Isten. Jézus is csak a szenvedése által

lett tökéletes, azaz jó és megszenteltetvén ezáltal, lett az örök üdvösség szerzője (Zsid. 5, 8—9.) és ezzel első megteljesítője Isten azon akaratának, hogy az ember olyan legyen, mint ő, az Isten. Erre való tekintettel is nevezte magát Jézus: az ember Fiának, mert tudta, hogy ő az első zsenge az emberek közül, aki eljut az Isten tökéletes hasonlatosságára.

Csodálatos az a mérték, mellyel Isten a cselekedetéről a jóságot megállapítja (mert cselekedet nélkül nincs jóság). Amivel Jézusnak jót teszünk, azt Isten jónak veszi és ami jót az ő testével, a gyülekezettel, vagy eggyel az ő kicsinyei közül tettünk, azt Jézussal tettük. (Máté 25, 40.) Mert: „Ti Krisztus teste vagytok és tagjai rész szerint.” (I. Kor. 12, 27.) Ez az üdv titka. (Eféz. 1, 3—12.) Minden egyes ilyen cselekedet az életnek könyvébe iratik, ha az tökéletes, azaz jutalmat még nem vette. Mert Jézus megmondta, hogy amit oszt a jobb kezed, ne tudja a bal kezed. A jóság nem vár dicsőreteret, csak Jézusra néz.

Aki csak Jézusra néz, a Golgothára, hittel, az el nem vész, hanem örök élete van. Miképpen a pusztában Mózes által felemelt fára feltűzött rézkigyó látásától mindenki meggyógyult a mérges kigyó marásától, úgy mindenki gyógyul a bűnből, aki a Krisztusra néz a Golgothán.

A hívőt a kigyó szüntelenül környékezi, hogy megmarja, de ha tekintete a golgothai keresztet függ, akkor semmi kísértés nem érthat meg neki. Akinek tekintete a golgothai keresztet függ, annak *már eljött Istennek országa az ő szívébe*. Egészen bizonyos, hogy minden ráfüggesztett kérő- és hálategyéből nem csak Jézusnak, hanem Istennek, az Atyának tekintetével is találkozik!

Halleluja!

„Dicsőség Istennek és a Bárány-nak, örökön-örökké! (id. G.)

Az Otthon részére szánt *természetbeni* adományok címe: *Andruskó János, Káspeszt, Rózsater 10. sz.*

latornak: Velem leszel a paradicsomban.

Emléklül arra a napra, amikor Atyámhoz készültem.

1936. január 22-én reggel.

Szeretők bátyád, *Nándor*.

*

A kivégzés megtörtént. A budapesti köztemető egyik félreeső helyén három frissen hantolt sírban, gyaluatlan deszkakoporsóban nyugszik három ifjú holtteste. Tari Nándor megtért alkotójához és a Bárány trónjánál leborulva zeng Halleluját a megváltozott nagy seregével és várja azokat, akik választottak a nagy vacsorára.

*

Budapesti gyülekezetünkben nemrégén egy vasárnap délután fekete gázszerűségben, mosolygó arcával régi ismerősömet, Tari Nándor édesanyját láttam térje oldalán ülni a második padorban. A bizonyágtételek alkalmával előbb Nándor apja, majd édesanyja tett bizonyosságot, hogy lelki szomorúságukban milyen csodásan megvigasztalta őket Isten. Különösen az anya bizonyágtétele volt megrendítő, amikor könnyek köztmondotta el, miként vizsgálatodott meg

Isten akaratában: „Bánatosan keseregtem és sajgó fájdalomra térdeimre esve kerestem balzsamot. Imám az eget ostromolta és tudtam, hogy Isten meghallgatja kérésemet, imámat, Nem sok nap tel fel fiam kivégzése után, amikor álmatlan éjszakámban felkeltem imádkozni. Minden bánatom, reményem ebben az imában összpontosult és éreztem, hogy a vizsgálatás peremeke be kell következni. Jött is. A mennyből alászálló Szentlelek betöltötte szívem vizsgálatással, erővel és idegen nyelven énekelve, imádkozva, dicsőítettem az Alkotót. Betelni Szentlelekkel: csodás érzés és boldogság. Nem voltam pünkösd, mert jelenleg is a baptista gyülekezethez tartozom, de biznyság vagyok, hogy aki zörget, annak megnyitattik, aki kér, az kap, még Szentleket is.”

Ezeket hallva megértettem, hogy nagy lelki bánatát miért tudja az én testvérnőm arcán mosollyal hordani, tűrni az emberek gúnyos megjegyzését és nem csodálkozom, mikor a meggyógyult szívű édesanya biznyságtételének utolsó szavai a gyülekezet feltörő zokogásában rezek el.

Tomi.

Mi is a lelkipásztorok feladata?

(I. Péter 5, 2.)

A szelidség és alázatosság.

Senki sem kételkedik abban, hogy a lelkipásztorok az Úrtól vannak. (Eféz. 4, 12.)

A lelkipásztori munka felelősséggel jár. A községekben a legszegényebb emberek végzik a pásztori munkát és a szegény pásztorok aggodalommal őrzik a nyáját, mert érzik a felelősséget. A lelkipásztor is felelős a tagokért, kik az ő gondviselésére adtak, csak a képmutató hívőkért nem, akik bőségesen vannak.

Főfeladata a pásztorok az örökös. (Csel. 20, 28.) Ne gondolja valaki, hogy a prédikálás által teljesítette a feladatát. Nem, hanem sokat kell a nyájért sírva imádkozni, mert vannak könynyelmű ugránczok, akiket nem lehet fenyténi.

Azután a pásztorok törekedni kell arra, hogy mindenkiel békességben legyen, óvatos legyen és mindenkit becsüljön és tiszteljen, miáltal tekintélyét biztosítja. Ne hagyja megát megvesztegetni sem szép szóval, sem hízelgéssel, sem ajándékokkal. Mindenkit egyformán szeressen; a szegényebb tagokkal ne legyen szigorúbb, mint a gazdagabbal, személyes sérelemért bosszút ne álljon, hanem vegye elő Isten fegyverét, a bibliát és avval győzhet.

Ha vihar csap le, ne felejtsé el, hogy a Mester a hajóban van és nem is alszik. Kezét ne emelje fel a vihar lecsendesítésére, mert esetleg még nagyobb vihar támad, hanem kérje fel a Mestert és meglátja, hogy a háborgó nyáj lecsendesednek.

Azután az Ige bizonyoságot tesz arról is, hogy vannak a nyájban lelki betegek is. Ezeket kezelni és gondolni kell, de nagyon óvatosan, mert itt már orvosi munkát kell végezni, melyre külön lelki ajándék kell, hogy a lelki operációt gyógyulás is kövesse.

Ne felejtsé el a pásztor, hogy a felelősség szintelenül rajta van. Semmi sem könnyebb, mint a bibliát elővenni, kinyitni és valamit beszélni. Ha valaki újonnan született az Ige által és az Isten

nyájában foglalt helyet, akkor annak nemcsak élni, hanem növekedni is kell. Ha növekedés nincs, ott a táplálék hiányos. Sokszor előfordulnak a pásztorral szemben támadások, visszaélések, továbbá nem akarja a nyáj bevenni a táplálékot, tanítást; azután a szeretet helyett szeretetlenséget mutat: de ekkor se ijedjen meg, hanem éppen ekkor várja a vizsgatást, mert nemcsak szenvedése és féelme van mindig a pásztoroknak, hanem részesülnek örömben is. A hű pásztorokat a gyülekezet hű tagjai szeretik, ezért ne kényszerből, hanem örömmel végezze munkáját. Ilyen munkálkodás mellett találja meg a nyáj a mezőt, ahol gyönyörűséges és füves helyen legelhet.

Testvérek, nincs a földön hivatal, mely olyan felelősséges volna, mint a lelkipásztoré. Gondot viselni azokra, akiket Jézus az ő drága vérén szerzett meg és azokról egy napon leszámolni.

Kedves Testvérek, ez a munka sok fáradságot és áldozatot kíván, de ne felejtjük el, az Úr Jézus, akit szeret, annak sok munkát és sok szenvedést ad az ő Nevéért.

Maradjunk meg ebben az isteni áldott szolgálatban, legyen lelkünk üdülésére az Úr Jézusért való munka; a jutalom pedig akkor jöjjön, mikor megjelenik a pásztoroknak Ura!

Az Úr szolgálatában:

Benedek I. Akron,
Ohio, Amerika

Szeretettel figyelemztetünk mindenkit, saját érdekében önködjék a „Jutkarozó atyafiktól”, akikből manapság jónéhány példány van. Kikáldotteinket igazolványként látjuk el; aki másként, vagy mások megbízásából megy, azért felelősséget nem vállalhatunk. Ez esetben tartózkodunk nevek megemlítésétől, de ha a kérdéses egyének látogatási „bizgóságga” alább nem hagy, kénytelenek leszünk azal is élni.

E két szó nagyon sokat jelent a hívő életben. Szelidnek és alázatosságnak lenni nem mindenki tud. Pedig aki ezt meg tudja tenni, az rakja le a komoly alapot. Míg nem tudunk szelidek és alázatosak lenni, addig hiába mondjuk, hogy hívők vagyunk, mégsem vagyunk azok. Tanulj meg először testvérem, megalázkodni. Mert az Úr nem egy büszke és öndicséret-elhalmozott szívet akar, hanem egy összetört, szelid és alázatos szívet, mely mindenkor kész elviselni minden próbát. Ha szelid és alázatos vagy, a félreértés és harag eltűnik. Mikor dicséretnek, vigyázz! Az alázatosság ott tűnik ki. Új félre a sarokba és várd, hogy az Úr emeljen fel téged. Az igaz Isten nem nagyságot, hanem a szelidséget és az alázatosságot keresi. Ki volt az alázatosság legnagyobb példája? Jézus, a szelid bárány, ki bennünket megváltott. Hol vagyunk mi ettől? Ha valaki csak egy rossz szót szól, meg vagyunk sértődve; a dorgálást nem tudjuk elviselni. Hol a szelidség és az alázatosság? Míg ezt meg nem tanuljuk, nem vagyunk igaz hívők. Még az Úr előtt sem tudunk megalázkodni. Ha olyat kérünk az Úrtól, mely nem javunkra szolgál és ez nem teljesül, zúgólódunk. Ez sem szelidség és alázatosság. Alapja minden lelki munkának. Boruljunk le és kérjük a szelidség és alázatosság mintaképét, hogy adjon az ő szelidségéből. Áldozkodjunk meg, hogy mások felmagasztaltassanak; akkor jutalmunk bőséges lesz fent a mennyben. Hisz maga Pál apostol mondja: „Avagy vétkeztem-e, mikor magamat megáldtam, hogy ti felmagasztaltassatok, hogy ingyen hirdeltem néktek az Isten evangéliumát.” (II. Korinthus 11, 7.) Csak szelid és alázatos lélek juthat a mennybe. Ne tulajdonítsunk semmit se magunknak, hanem mindent Jézusnak. Így haladhatunk a lelki életben mindig mélyebbre. Az Úr tanítson meg szelidnek és alázatosságnak lenni. Bildhauer Gyözö.

Újjászületés.

János ev. 3, 3—5.

Izráel tanítójának, aki Jézust, mint Isten küldöttjét kereste fel és kérdéseket intézett hozzá, a következőket felelte: „*Bizonny, bizonny mondom néked, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg az Isten országát.*”

Ezt Nikodémus nem értette, de Jézus szava világos és szívembarokoló volt, minek következményeképpen újabb kérdésre kellett megfelelnem: „*Mimódon születetik az ember másodsor is ha vén.*” (4. vers.) Jézus válaszolt: „*Bizonny, bizonny mondom néked: ha valaki nem születik víztől és Szentlélektől, nem lehet be az Isten országába.*”

„Ami testtől született, test az, ami Lélektől született, lélek az.” (6. v.) „A test és vér nem örökölteti Istennek országát.” (I. Kor. 15. 50.) A fiúi méltóságot csak azok kapják, akik nem a test és vér indulatából, hanem Istentől születtek. (Ján. 3, 12—13.)

Aki Isten országának örökös akar lenni és a kárhózat retentettségéből szabadulni vágyik, csakis a fenti módon érheti el, az Úr Jézus útmutatása szerint. De újból fehangzik most is az ellenvetés: „*Mimódon születetik az ember másodsor?*” Az Úr Jézus a magvető példájában tanít. (Máté 13, 19.) A szív talaj, az Ige mag. Amint a földet el kell készíteni a magvetéshez és minél mélyebbre szántani, eltávolítva a köveket és töviseket, a földet melegeg, porhanyagóvá tenni. Azután a tisztá magot (Igét) bele vetni. Kérni a mennyei esőt, mely azt megleveníti. Mindent el kell követnünk, hogy az Ige ne alkalmatlan tlan, kemény talajba hulljon. Tehát sürű könnyesőt hullatva arra, puhává tenni, míg a sziklákat és köveket az Ige porlyával szétzúzni. (Jer 23, 29.) Az így elkészített talajba vetett mag sok jó gyümölcsöt terem. (Máté 13, 23.)

A XX. század Nikodémusai is lehetetlennek tartják az újjászületést, legfeljebb megengedik, hogy ez a feltámadáskor lesz. Máté 19, 28-ra hivatkozva, mely idézet a megdicsőülésre vonatko-

zik, amikor az érett gabona Isten csübére takarítatik s ott örök öröm és boldogság lesz. (Jelenések 7, 15—17.) De aki itt újjá nem születik, az nem örökölteti az Istennek országát. Ne engedjük megéveszteni magunkat a hamis tanítások által, mert a vak vezérek verembe rántják követőiket is. Már itt e földön fel kell támadnunk a halálból, a bűnnek halálából, hogy életre jussunk. (Kol. 3, 1.) Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket. (Zsid. 3, 7—8.)

Nem bízhatjuk lelkünk üdvőségét egyetlen emberre, vagy egyháza sem, amennyiben azok nincsenek üdvözítő erővel felruházva, mert lehet tagja, vagy barátja valaki, de még mindig kérdés marad, hogy a mennyben élismerté-e, mert ott más a könyvezetés a nevekét illetőleg, amennyiben ott Igazság és szentség uralkodik. Az egyházhoz vagy közösséghez való csatlakozás bizalom, vagy eszmény kérdése, de Krisztushoz való tartozásom: élet-cél, még pedig örökélet-cél. Felírták már nevedet az Élet könyvébe? (Lukács ev. 10, 20; Zsid. 12, 23.) A Beíró Kőzék nem ember, hanem a Szentlélek. (Római levél 8, 15—16.)

Fentiek biztosítása érdekében tett lépéseink nem vezethetnek kontár egvedekhez, akik csak foltozhatnak elavult, szakadozó ruhánkra, de újat adni képtelenek; nekünk Nikodémusz arnyában oda kell sompolyognunk a Mesterhez, aki azonnal észrevesz és szól: „*Szükség néktek újonnan születnetek.*” Csakis így juthatunk égi örökségünk birtokába, csakis így érthetjük meg a keresztényi élet mélységeit, a Krisztus keresztjének hatalmát, a Szentlélek diadalmas erőforrását és a jézusi szeretet meleg, gyógyító életerejét, melynek hiányában a mai ember kiszáradt pocsfolyához hasonló, melyben különböző férgek csúszkálnak és nincsen benne egy tenyéri oázis sem.

Mi az előnye az újjászületésnek? Megszabadulunk egy büntermesztő világ törvényei alól, melybe beleszülettünk s melyből szabadulni utat hiába kerestünk. A kicsiny magra hull a napfény

és eső s az retentő erőre kap. Szétrepezíti az évtizedes kemény sziklát, a szív minden felhordott szennyhalmazát. Életre kel benne egy új dal, mely nem más, mint szerelem; s szerelem nem más: mint szentség, vagyis a szentség reménysege. Ő szent! Én is szentté leszek — Általa. Szívemben épülő életcsira az Ő sajtósságának fogamazása bennem; boldog vagyok, mindj boldogabb, míg az növekedik bennem: új, égi törvények, új, krisztusi élet kialakulása ez, melynek győzelmétől függ jelenem és jövőm...

Újjászülettem! Hol a bölcs, ki vitázhat efelett, hol a lélekűvár, aki magyarázatát adná e bennem végbement hatalmas változásnak? Az elme, vagy a vér, a kedélyem vagy természetem változott-e meg? Talán mind, esetleg nem is ezekről van szó, hiszen csak kiviteli eszközök!

Újjászületni! Mily félelmesen sürgető felhívás ez most. Nézd, emberek milliói teszik fel kockára életüket, csupán azért, hogy éljenek. Mernek megszületni, mert meg kell születniük, mernek élni, mivel az elbűk áll kérlelhetetlen követelményeivel, mernek büntet elkövetni, mert így fizeszhetnek, teljesebbnek látszik az élet. Mernek szenvedni, mert nem kerülhetik ki. Mernek pokoli élet után abban reménykedni, hogy holtuk után menny ölébe hullnak, tehát merik azt tenni, ami kikerülhetetlen, utálatos és félelmetes, gyávaóság, vagy őrjítő; mernek hinné erkölcsben, mikor ezer intézkedésük gázolja, humanizmusban, mert épülnek a börtönök, szereletlen, mert csalják, marják, ölik egymást. Nincs ebből kivétel út? Van, — az újjászületés! Miért ne merjek én hinni újjászületést, ha ezerszer lehetetlennek látszik is, hiszen az egész élet csupa lehetetlenség. Így állítsuk fejetejére a dolgot, hogy végre a talpán álljon. Ahol más él, mert bűnözhet, ott én meghaltam, mert nem bűnözhetek, anélkül, hogy ne vétkezzem önmagam és törekvésem ellen. Ahol más meghalt és érzéketlen, ott én élek, mert elhanyagolt, fel nem fedezett gazdagságát fedeztem fel az igaz, való élet követelményeinek.

Újjászületés! Oh, boldogító, egyedül boldogító tudat! Így tudom a szenvedésben is az öröm könnyeit hullatni, a halállal mosolygó arccal fogni kezét, mint régi ismerőssel, akivel első találkozásom óta fojtonos perben állottam bűnimmel: én torokukat fogtam, azok sarkamat mardosták, de a halál elől visszairadnak. Élet — győzelmes harc;

Halál: szabadság és nyugalom, illetve szabadság és vigalom, azahogy szabadság és diadalmas, zavarhatatlan Csend: örök harmónia, egyesülés a boldog lekek seregében...

„Mennyek országa szép hely,
Telve van dicsérettel;
A bűn nem tér oda be...”

E. W. Mihók — S.

Nézd, milyen dúsán ömöl.

Angolból: Forster.

„Forrásaidnak árja megörvendeztetli Isten városát, a felségesnek szent hajlékait.”

„Az Isten ő közepette van, nem rendel meg; megsegíti Isten virradatkor.” (Zsoltár 46, 5—6.)

Micsoda forrás ez, melyről azt lehet mondani: „Az Isten van közepette?” Ez a Szent Léleknek az árja. Isten ígérete az, hogy kitölti az utolsó napokban az ő Lelkét minden testre (Joel 3, 1.) és ezen ígéretnek be kell teljesednie.

Ábrahámhoz így szólt az Úr: „Tudván, tudjad, hogy a te magod jövővény lesz a földön, mely nem övé és szolgálatra szorítják és nyomorgatják őket négy száz estszéleg, de azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annakutána kijönnek nagy gazdagsággal. (I. Mózes 15, 13—14. v.) A zsidó nép sanyarú sorsban élt Egyiptomban a szolgaságban. Gondolod, hogy Isten elfejtette Ábrahámhoz intézett szavát? Nem. Látna az ő szorongatásukat, elküldte Mózeset, hogy kivezesse népét az országból. Volt ott oppositio (ellenállás)? Igen, mindenütt ellenállásra találunk, ha Isten szent akaratát cselekedni kívánjuk. Faraó megkeményítette a szívét és kijelentette, hogy nem hagyja kivonulni a zsidókat. Elég erős és okos volt visszatartani? Nem. Miért nem? Mert Isten segített e népként. — Ő vezette ki őket hatalmas kezével. Ő vezette keresztül őket a vörös tengeren s bebizonyította, hogy uralkodik és békéjének nem lesz vége. (Ézsaiás 9, 7.) — „Gyermekek születik nekünk, egy szüztől...” Megszületett s böl-

csek jöttek, hogy néki hódoljanak, akiről Isten megígérte, hogy ez lesz Izrael királya. Heródes elhatározta, hogy megöli, mert Izraelnek csak egy királya lehet. Sikerült néki? Nem. Megölte ugyan a számtalan kisedet, de a szüztől született gyermek felett Isten örködött. A második zsoltárban nyer az ő megőrzése magyarázatot. Isten úgy nevezi őt: „az én királyom” s megígéri, hogy odaadja néki a pogányokat örökségül és birtokul a föld határait. „Nem akarjuk, hogy ez uralkodjon felettünk”, — hangzott Jézussal szemben. Elvetették és keresztre hurcolták. Meghiúsult ezáltal Isten ígérete? Nem, távol sem. Isten feltámasztotta őt a halálból s felemelve, jobbja-ra ültette s adott néki hatalmat, dicsőséget és királyságot, hogy minden népek, nemzetek és nyelvek szolgálják őt; az ő uralma örökké tartó uralom, melynek vége nem lesz s az ő királysága megdönthetetlen. Isten ígérete és terve meg nem hiúsulhat, mert Isten megsegíti az ő Fiát és látni akarja, hogy minden szava benne teljesedést nyer.

Az utolsó napokra pedig megígérte az Úr, hogy „kitölti az ő Lelkét minden testre.” (Joel 3, 1.) Krisztus elküldötte s Jeruzsálemben csak úgy ömlött az ő Lelke. Megteltek a jelenlevők Szentlélekkel és idegen nyelven beszéltek, amint a Szentlélek adta nekik. Mindenki csak azt kérdezte: „Mit jelentsen ez?” — Péter nem habozott a válasszal: „Ez az, amit megmondatott Joel próféta: És léssen az utolsó

napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre?” — Elfogadták ezt?... Hármezren. — Ezzel szemben sokan megvetették ez üzenetet. Nem fogadták el, amit Isten küldött s az ő ígéretét megvetették.

Volt egy férfi, István, akit Isten szócsőnek tudott felhasználni. Mit tettek a férfiával? Fogaikba csikorgatták. Szívükben dühösködtek. Nem tudtak ellenállni e Szentlélekkel betöltött embernek, bár ezt kísérelték meg. István kijelenti: „Ti mindenkor a Szentléleknek ellene igyekeztetek, mint atyáitok, ti is azoképen.” Meg tudták ők hiúsítani Isten ígéretét? Nem. A Lélek folyamán telve van vízzel és Ő megígérte, hogy minden testre kitölti az ő Lelkét.

Az utolsó napok utolsó napjain megkezdte Isten kitölteni az ő Lelkét és sok lélek töltöttet be a Szentlélekkel, kik idegen nyelven beszélnek, amint a Lélek néki adja. Elfogadják ma az emberek? Nem. S mit mondanak a lelki vezetők? Ezek gyönyölődő nyelven beszélnek. Ezt elhiszik. Hasonlók a mai lelki vezetők az akkori zsidó vezetők. Mégis Isten ígérete be fog teljesedni. Nemcsak őt léleknek ígérte meg a Szentlélek kitöltését, de megígérte minden testnek, s az, ember akár mennyire ellenáll is e kitöltetésnek, Isten ígéretének be kell teljesednie s a Szentléleknek ez az árja minden ellenszegülőt magával sodor.

Noé idejében Isten bejelentette, hogy árvíz fog bekövetkezni. Noé megtette az előkészületeket. Megépítette a bárkát. Elfogadták az emberek ezt a figyelmeztetést? Nem. Mindenütt csak gyönyölődők vették körül. Mindenütt hitetlen, gonosz szívek, akik kivették Isten hitelt érdemlő szavát. Isten mondogta, hogy vízőzön fogja elpusztítani a földet s ez, dacára minden ellenállásnak, dacnak és hitelenségnek, bekövetkezett. Az ár elseperte őket. Hová tűnt a csúfolódó hitetlenek nagy tömege? Ezek elpusztultak. Az utolsó napokra ismét árvizet ígért Istenünk, de nem az ítélet árját, hanem az áldás özönét. Mi az, kicsoda az, aki itt felüti a fejét, hogy Isten ígéretét meggátolja

vagy meghíúsítsa a Szentléleknek ezt a munkáját? Éljen tehát Isten-nel! Nem sikerül gátat emelni ez árral szemben, ha a mai világ minden hitelensége parosul Noé idejének hitetlen gúnyjával: az özön jön s elönti az egész földet.

Eppen úgy, mint Noé ítéletet hozó özöne az egész földet elborította, úgy lepi el a világot az Úr áldó árja. Ez az özön örömet hoz magával az utolsó napokban. Isten folyama telve van vízzel. Elégséges minden test számára. Higgy az Úr ígéréteiben s akard komolyan s meglásd, az Ő ígéréte hamar beteljesedik. Mikor? Ő mondja: „nemsokára ezután!”

Mindenkor örüljetelek.

Igen figyelemreméltó az apostolnak ezen kijelentése: „Mindenkor örüljetelek.”

A tanítványok arcáról öröm sugárzott le, amikor jelentették az Úr Jézusnak: Uram! Még az ördögök is engednek nekünk a te neved által. Az Úr Jézus így szólt: „*Ne azon örüljetelek, hogy a lelkek engednek néktek, hanem inkább azon, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.*” (Lukács 10, 20.) A tanítványok nyíltan látták a csodát és igen örültek. De az Úr Jézus állandó örömet biztosított részükre. Testvérem! Érzed szivedben, hogy az Úr Jézusé vagy? És a neved fel van írva a mennyben? Ha igen, akkor a te örömid is állandó. A buzgósgódnak akkor sem szabad megszűnni, ha bármilyen próbák is jönnek.

Jakab apostol azt írja: „*Teljes örömeitek tartsátok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe esetek; tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitarthat s szerez.*” (Jakab 1, 2—3.) Isten meg akar próbálni azért, mert szeret. Ő az övét elválasztotta a világ teremtménye előtt. Azt akarja, hogy mi szentek és feddhetetlenek legyünk a szeretet által. (Eféz. 1, 4. v.) Azzal még nem értünk el mindent, hogy elpescélt Szent Lelkével: nevednekünk kell a szeretetben. Az Úr gyakran megleckéztet minket, ami nem igen tetszik a mi énünknek. De ő

tudja, hogy szükségünk van rá. Ha örömmel vesszük a dorgálást, javunkra válik. Ő meg akar szabadítani rossz szokásainktól. Nem elégszük meg azzal, hogy durva büneinktől megszabadultunk, de a kedvenc büneinktől is meg akar szabadítani. Kedves testvérem, szeretnél valami lelki ajándékot nyerni az Úrtól? Talán már kérted is és nem kaptál? Valahol hiba van. Az Úrnál nincs, mert megvan írva: „*Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.*” (Zsid. 13, 8.) Isten meg is adja azoknak, kik igyekeznek a megszentelődésre. A lelki életben megállás nincs. Vagy visszafelé, vagy előre megyünk. Akik a lelki életben előre mennek, azoknak állandó örömiük van. És a célhoz mindig közelebb jutnak. Isten a lehetőségét megadta, hogy a Krisztus szeretetébe a legmélyebbre eljuthassunk. Pál apostol mintegy biztatólag mondja: „*Es megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretét felülhaladó szeretetét, hogy képen beteljesedjetelek az Istennek egész teljességéig.*” (Eféz. 3, 19.) Milyen bőséges örömtől és áldást nyerhetünk Istentől, ha néki szolgálunk. Az apostol eljuttott arra a fenséges állapotra, amikor ilyen kijelentést tett: „*Élek, de többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.*” (Gal. 2, 20. v.)

Mi is eljuthatunk arra az állapotra, ha törekszünk. De hogyan? Az apostol erre is megfelel: „*Levetkezzétek ama élet szerint való ő-embert, mely meg van romolva a családtság kívánságai miatt.*” (Eféz. 4, 22.) Még sokat kell küzdeni a régi emberrel, mert gyakran fel akar támadni. És ha engedünk néki, akkor a lelki életünkben romlásfokoz. Nem elég az, hogy csak imádkozunk, de akaratumknak is kell lenni tőle megszabadulni. Isten azért adta az ő Szent Lelkét, hogy a bennünk lakozó bűnt megsemmisítse. Ha megvan bennünk a harag, a fűvénség és a szeretetlenség: igyekezzünk tőle megszabadulni, míg nem késő. Győzzön bennünk a krisztusi szeretet. És meg ne szomorítsátok az Istennek Szent Lelkét, aki által megpecsételtétek a teljes váltságnak napjára.

(Eféz. 4, 30.) Ha engedjük magunkban munkálkodni a Szent Lelket és a mi durvaságunkkal nem szomorítjuk meg, akkor eljutunk a legmagasabb lelki állapotra. Mert Isten nem mérték szerint adja az ő Lelkét. (János 3, 34.) Az Úr Jézus oly gazdag lelki forrást nyitott meg számunkra, mely kifogyhatatlan. Az örömiük csak akkor lesz állandó, ha naponta abból merítünk. Mivel az apostol ezt megtapasztalta, azért mondotta oly határozottan: „*Mindenkor örüljetelek.*”

Horváth Gyula.

Vizsga.

János 13, 1.

Jézus egész földi életfeladata elérte a magaslátát Getsemane és Golgotha órájában. Az idézett vers az „Ő órájának” nevezi. Eppen így van ez minálunk. Az éveken keresztül élvezett áldások és nyert tapasztalatok egy órában elérik magaslátukat. S ez az óra a vizsga, az érettségi. Eppen úgy, mint egy diák az ő éves tanulmányait a tanárok fáradozása után a vizsgán, az érettségien bemutatja rátermettségét, tudását. A vizsga az „ő órája.” Ha itt megfelel, akkor egy további osztályba léphet. Ha nem állja meg a vizsgát, akkor legjobb esetben: *ismételhet az osztályi.* Ujból át kell vennie ugyanazt a tananyagot, amit egyszer már átvett. Az ő felületessége magának kárt, tanárainak pedig *szomorúságot* szerzett. Oh hányszor lesz megszomorítva Isten népe által a Szentlélek, a meg nem tanult lelkék által. Ezért kénytelen a Szentlélek visszavezetni ugyanarra a helyre, ahol voltunk, mert nem tanultuk meg leckénket, akárcsak Mózes a zsidó népet. Mindig az Evangélium ABC-jét kell ismételtetnie velünk.

Nemcsak büneink állítanak meg útnak, de gátolnak előhaladásunkban kicsiny hiúságok a mindennapi életben. Ami a tanulókat megakadályozza abban, hogy nem tud a másik osztályba lépni, nem kell egy kicsapongó életet folytatni, hanem csak el kell mulasztani az egyes leckék hű megtanulását, amelynek a vége: Nem tudom. Isten gyermekei között oh mily sokan mondják a vándorló zsidókkal együtt: „Nem tudjuk meginni ezt a vizet; nem tudunk élni hús nélkül; nem tudunk várni, míg Mózes lejön a Sinairól: „Ké-

szíts nekünk egy Istent, ki elöltünk haladjon!”

Vannak életünknek olyan órái, ahol egész lelki életünk kockán forog: órák, melyek mérvadókká lesznek, órák, melyekben évek hosszú fáradságos munkáját vagy diésóséggel övezi, vagy megsemmisíti: órák, melyek az áldások forrásait megnyithatják, vagy örökre elzárják. Egy úgynevezett „gyenge órában” áldásoktól foszthatjuk meg magunkat, melyeknek birtokába soha többé nem juthatunk. Ruben egy ilyen gyenge órájában elvesztette elsőszülöttségét jogát (I. Mózes 49. 4.) s ezzel egyben a királyságotól és papságtól, mert ez vele járt az elsőszülöttségi jogával (I. Krón. 5. 1—2.) és megmaradt „cesekély népek”. (V. Mózes 33. 6.) Nem esett el, nem vesztette el az életét, de cesekély nép maradt.

Talán sokszor mondtad: „Uram, hol érdemtelm meg ennyi áldást, ennyi szeretetet?” — Az Úr megadja rá a feleletet. Egy oly emberrel hoz össze téged, aki veled mindig csak ellenkezik. Most azt kívánja Urad, hogy ami tőle beléd áradt, az most túláradjon, hogy szeretetlen társadat előntse a te szereteted. Tudsz majd hallgatni, ha a te szeretetedet képmutatásnak magyarázzák? Amikor hálátlansággal fájznak minden jólétemenyédért, vajjon nem mondd-e: „Ez már mégis csak sok, ezt már nem tudom eloiselni!”

Ó, a mi Urunk, szerette azokat, kik gonoszul bántak övele. Megálta a vizsgát. Jer. lépünk az ő nyomdokába s kövessük őt, tanuljunk az ő iskolájában s „mindenre lesz erőnk a Krisztusban, aki minket megerősít!”

Forster.

Levelezési cím: Siroki István, Budapest, VII., Aréna-út 68., I. emelet 4. sz.

Krisztus — az Utolsó.

Jel. 1, 17.

Ne félj Istent követni az utolsó pontig, mert Krisztus, a mi Főnk nemcsak az Első, hanem egyben az Utolsó is. Mint Első, előtünk halad útát törve, a célt szem elől nem tévesztve, mint Utolsó, gondoskodik arról, hogy célunkat el is érjük. Ne kérdezd kétkedőn: Hogyan érem el a magasztos célt, amit Isten számomra kitűzött? Van odavezető út és oda-

segítő erő. Hogyan juthat a gyenge gyermek egyik városból a másikba? Van erő, a vasút, mely elviszi oda; csak rá kell bízni magát. Te azt mondd, hogy nem tudod megérteni, hogy miként formálhasson belőled néki tetsző jérfiút! Pál apostol azt mondja a Zsidókhöz írt levél 11. fejeletében, hogy: „Hit által értjük meg, hogy Isten a világot semmiből teremteté” és azt is, hogy ez a semmiből teremtetett világ: „Nagyon jó volt!” Ugyanazon hit által érthetjük meg, hogy még ma is tud valami olyat alakítani, ami „nagyon jó.”

Ó az Utolsó minden nehezségben. Jézus nem halad előtünk gyorsan el s otthagya a nehezségekben, hanem ott marad utolsóknak, mígen mi sértetlenül túlhaladtuk az akadályt s a vesztély határait. Józsué 3. fejeletében olvassuk, hogy a kénhatíták a frigyládával az egész nép előtt haladva léptek bele a Jordánba, hogy azon keresztül Isten útát készítsen a népnek. Anonban nemcsak előtte haladt, hanem a meder legmélyebb részén megállt mindaddig, míg az egész Izráel át nem haladt a túlsó partra, — nemcsak az erős jérfiak, hanem a gyengék és a gyermekek is. Ilyen értelemben Első és Utolsó a mi Urunk. Ó minden lépésünket a saját lábával végigmérte s tudja, mennyi kegyelmi erőre van szüksége kinek-kinek, míg célunkat elérjük.

Mint Utolsó, joga lesz az „utolsó szót mondani felettünk, nem pedig a mi ellenségünk. Milyen hamar feleltünk minden reményünket, melyen gyorsan kijérjük az utolsó szót mások felett és magunk felett. Az utolsó szó joga nem a miénk: ez a mi Urunké. Bár az ellenünk igyekk azt a látszatot kelteni s azt elhívetni, hogy ő az első és az utolsó, de mi tudjuk, hogy nem ő az. Csak Jézus mondhatta: „Nékem adatott minden hatalom.”

Ó fogja kimondani az utolsó szót azok felett is, akikért imádkozunk és aggódunk. Az élet könyve a Bárány kezében van!

(Forster.)

Missziói hírek

Látogatás a déli és északi fronton.

Az Úr Igéjének hatalmas szele végignyargal az egész országon, amerre csak megy az ember, mindenütt lelkiileg elgyötört, szereteire szomjas emberek csoportja verődik össze, akiket megszólítja a komoly vagyakozás.

Másrészi a testvériség ille-öleg ugyancsak elmondhatjuk, hogy alig volt esztendő a magyar pünkösdiizmus történetében — tíz év alatti! —, amelyen hasonló mérvű elmélyülés és megszentelődés mutatkozott volna. A végiszzenvedett múlt esztendő sajgó sebei új, ébredő szeretet halzsalmától gyógyulnak, mely folyamatt roppant gyönyörűséggel szórja tele a nemrégén kínjaiban élet-halálharcot vívó szívet.

Egyes kögrézek sikeresen, aránylag ceskély megrázkódtatással úszták meg azt a sok lelket feleült eseményt, amelyre komoly hívő szégyen nélkül nem gondolhat s mely eset mégis elengedhetetlen szükségűl bizonyosodik be, a lelki életben előbbre haladók megsegítése céljából. Bár a helyzet ma sem sokat változott, de örömmel állapíthatjuk meg — amennyiben nem vagyunk elfogultak — egy új „szerelet-ébredés” kibontakozását, minek diadalmas fellörése áttör hitvány emberi gáton, elsőör minden kiesenyiségét és meghozza szebb idők tiszta levegőjét, mely drága étheren áttör a krisztusi szerelet áldott sugárzása.

Nekünk szükségünk volt a szenvedésre, mert kigyógyulásunk, nemcsak a váratlanul esett seb, de minden felgyülemlett betegsűgünk és keserűségünk javulását hozza meg. Aki ez egyből nem gyógyul ki, a megelőzőkből képtelen, aki csak ez egyből gyógyul ki, annál nem esett lényegesebb változás: a helyzet régi — és áldatlan. Ott még mindig sok az irigység és keserűség s e helyzet láthatóvá és hallhatóvá válik, mert a szívbén „keserűségi többlet” van, ami akarva, nem akarva, előkerűl.

Fentiek derítenek fényt látogatási készsűgünkre, amennyiben (ellentétben az elműlt évvel) alulírott is nyert indítást és alkalmat vidéki testvériségünk meglátogatása iránt. Január hónapi „szabadságát” Pécs, Darány, Almamellék, Somogy, Dombóvár, Tamási, Büssű községekben levő gyűlekezetek meglátogatásában töltötte, min-

den helyen Isten csodálatos vezetését látva. Kijött a többiek sorából Somogy, Dombóvár és Tamási, egyik öröm, másik újdonság, legutóbbi különlegesség tekintetében. Az érdeklődés áltaános e vidéken is.

Februári körülm viharosabb és vezedelmesebb volt, kezdve azon, hogy az első állomásom, Tardon csaknem ottfogott az óriási szél, végezve, hogy az utolsón, Tiszakanyáron csaknem ottfogtak a... s így bár már e célból összegyülekeztünk, nem is tartottuk meg a körzeti konferenciát, én pedig úgy futottam én emélt, mint Illés Jezabel elől, szegény fejem nem legnagyobb diésőségére. De hát tisztában voltam azzal is, hogy az erőszakosan meglatott konferencia semmi jó eredménnyel nem végződött volna a helybeli testvérekre nézve. Így van még magam mivel menteni.

Tard után Miskoleon töltöttem egy estét, ahol Sirkány Ernő testvér igazolásra szólított fel, bár úgy ő, mint az általam meglátogatott gyülekezet Szövetségünkön kívül áll. Mindenesetre jól esett a találkozás és több órai beszélgetésünk, ha nem is egészen megértésre, de közelebb vitt minket egymáshoz.

Szuhakállon ugyancsak hasonló körben fordultam meg, ahol gyönyörű munka ígérkezik. Szépszámú hallgatóság előtt mutattuk be az Úrnak Szófián

testvérek újszülött leánykáját. Különbben megjegyzésre méltó, hogy e környékben a közelmullban 17—18-an nyertek Születlék keresztiséget és sok apró községben kap lángra a szeretet tüze. Két estét töltöttem Suhakállon és a lehető legjobb benyomást nyertem a munka folyására nézve. A második este — gyermekbemutatáskor — zsúfolva volt szoba-konyha, a környéki községekben is eljöttek a testvérek és amint tapasztaltam, semmi elfoglaltságot nem észlelhettem, ami reám nézve megható és szinte megszegényítő volt, amennyiben magamban nem fedeztem fel annyit, még megközelítőleg sem.

Tiszakanyáron szintén két estét töltöttem, ahonnan Jánkra igyekeztem, e messze határszéli községben lakó testvéreim meglátogatására, ahol igen barátságos körben ugyancsak két estét töltöttem. Ritkán kapnak vendéget itteni testvéreink, de ha valaki oda-velődik, nem engedik ám el egyharag. Így meglehetősen jelentéktelen megjelenésnek is igen örültek, ami nem közönséges jellemre vall, hiszen ők Jézus tanítványai! Tudnak örülni a csekélységeknek is. Áldja meg őket az Isten és azokat a kedves törekvőket, akik e községben megváltás után sóvárognak és emiatt imáinkat kéri.

Tiszakanyáron nem ok nélkül támadt fel az ellenség. Óriási ébredés ígérkezik ez elhagyott tiszamenti sár-

fészekben. Különösen vasárnap igen szép számban jöttek össze testvérek és hallgatók. Ha a konferenciát sikerül megtartani, az amúgy is megtelt imaház teljesen szűknek bizonyul. Igen sajnálom az otthagytó testvéreket, akik talán e percekben is Jézus ügyéért „ülnek.”

A tűz ég! Olajat reá! Mit tétél ezérl, testvérem? Szíveden hordod a magyarországi ébredést? Imádkoztatok éreltűnk, de főként az üldözöttekért.

Siroki István.

Budapest ismét az örvendező nagy láborá gyűlt össze február 2-án. Kint sírt a természet és bánatosan hullatta könyeit a bűnös világ felett. Az ólmos eső fáradtan csurgott végig a csatornán és halk koppanással hullott az udvar kövezetére. Az égben fent, a szomorú felhőkön túl, ki tudja milyen messze, vidám angyalok énekeltek boldogan, hogy a megláték serege ismét szaporodott. A mennyi öröm, ha nem is mind, de nagy részben hozzánk is eljutott annak láttán, amikor 27 febrúrhús sorakozott a Jordán partján.

Isteniszteleünk örömeihez bőven hozzájárultak vendégtestvéreink. Egyik a testvérét, másik a férjét, feleségét, gyermekét kísérte el az ünnepélyes szertartásra. Amerre néztünk, vidám arcokat láttunk; örült mindenki, hogy újabb csoport csatlakozott a mennyfelé igyekvők seregéhez.

Szemle a multban.

Keresem a régi barátokat,
Idézem a letűnt szép időt.
Hová lettetek, útítársaim?
Letettétek az egyik evezőt?

Egyik elment messze idegenbe,
Máskit itt van, mégsem láthatom;
Széltrombolta erős szövetségünk,
Zúgó szélvész, vagy más hatalom.

Együtt sírtunk a többi sírókkal,
Kétféle törtük áldás-kenyerünk;
Ha nem volt nekik, nem volt nekünk sem;
Ha ők ettek, mi sem éhezünk.

Most látva sem láthatjuk már egymást,
„Ez kegyetlen, ez meg bűnöző.”
Igy szól kurta megállapításunk,
Nem kutatva, mit szól hozzá?!

S mivel tényleg akadnak bűnözők,
A kegyetlen sem magában él,
Ahelyett, hogy egymásra borulnánk,
Mind élesebb lesz köztünk az él.

„Szerettek, csak ne volnál kérkedő.”
„Szerettek, csak térne meg sived;
De én akár mint közeledném is,
Ugy látom, tied mindig hideg.”

Igy vélekedünk mi már egymásról,
Nem vesszük észre, hogy repül a lét,
Telik a pohár, jön a számadás...
A világ vár: üzzük éjelét.

Keresem a régi barátokat...
Újak jönnek, kedvesek nekem;
Csakhogy bármit esacsojjon ajkam,
A régieket sem feledhetem.

Szeretem őket is, mert szeretnek,
Keresem őket, mert keresnek,
Csak rá ne találjam egymásra, mert
Úgy szépek is rútakká lesznek.

Keresem a régi barátokat,
Tűnődöm a dicső jövődön...
Ott lesznek-e Krisztus jobboldalán?
Segítsd őket s minket, Teremtő!

Az evangélikus istentiszteletet Jel. 7. 13. alapján és a bemeletést Szűcs J. testvér, a pestszenterzsébeli gyülekezet pásztorja végezte. Az ifjúság énekeivel, szavalataival, hangszerrel igyekezett az örökök tűzét táplálni, ami sikerült is, mert csak késő este, de akkor is csak nagynehezen tudtunk egymástól elválni.

Az új testvéreink közül 6 a kispesfi, Kazinczy-u. 3 a pestszenterzsébeli és 18 a budapesti gyülekezethez tartozik.

Szántó-veelő.

Menyegző Gyöngkő. Január 17-én tartották menyegzőjüket Gyöngkőn Degen Jakab és Resch Krisztina testvéreink. Völegény testvérünk Jugosziáviából jött el hozzánk, hogy innen vigyen magának élettársat. Egy kis kapocsal szorosabban lett így összefűzve az ottani testviriség mivelünk. A menyegzői ünnepély nagyszámú hallgatóság előtt bonyolódott le. A zsűfólaság megtelt teremben alulfrott testvér I. Mózes 12, 1—2. és Jeremiás 32, 39—40. alapján szólt az új párhoz és a jelenlevőkhez. Égi Atyánk öntözze meg az elszórt magvakat. Testvéreinket pedig áldja meg Urunk az ő hazájukban.

Forster.

Misszióút. Mire e sorokat többen olvassák, tudom, hogy újabb nehezétek szivekkel növekszik a rám nehezeleők tábora. Akartam valamit tenni és mégsem tettem semmit, mert a vidéki gyülekezetekben tett látogatások nyomán újabb kötelezettségek háruáltak vállaimra. Régi sok ígéretemet csak részben sikerült teljesítenem, amikor több gyülekezetet látogattam meg.

Nagykúta, Tápíószentmárton, Török-szentmiklós, Szolnok, Ócsöd, Sarkad, Békéscsaba, Békés, Hajdúhadház, Debrecen. Hajdúteleglás a magyar Alföld egy-egy olyan helye, ahol öröm eltölteni nemcsak egy napot, hanem heteket is mert itt is fellakadtak az élővíznek forrásai. Jöttek is sokan minden alkalommal a szomjasak. Estélyként kicsiny szobákban zsűfólok és össze boldogok a boldogságkeresőkkel. Mosolygó arcok mellett megvidámltak a bánatos lelkűek is, amikor láztól cserpes ajkukat érintette az élővíz egy cseppje.

Minden helyen, ahol megfordultam az elmúlt hetekben, a Szentlélek hatalmas munkálkodása mély barázdákat szántott a kemény szívűek ugar földjén. Az Isten igéje mint az elvetett magvak hullottak abban a reménységben, hogy az áldásos eső is következik majd.

Az ellenség azonban nem nézi tetlenül a lelki mozgólódat. A napugaras hegyűcsúcsra felkapaszkodottakat igyekszik lerántani a mélybe és meggátolni azokat, akik a bűn sötétjéből kivetűtűt utat keresnek. Imááhítatban megzavart és szétszórt gyülekezetek panaszos énekei, zokogásai itt zsonganak körülöttem. Szóval elmondott, papírra leírt események mint eleven képek jelennek meg szemém előtt. Lesujtani kész öklök elől menekűlő, vagy a lesujtás fájdalomát török segűlykiáltása nyugtalanítja szívemet és tehetetlen kezeimel imára összekulesolni készletű.

Sok szép emlékekkel tértem haza. A boldogság vidéken szólt szálai körülfonták szívemet és sokszor éreztem, hogy testvéreim, kik tölem egy-két száz kilométer távolságra vannak, időnként meghűzzák a szívemre esavarodott szálak egyikét, jelűl annak, hogy nem felejtettek el. Ilyenkor mennék és ismét velűk szeretnék énekelni, imádkozni, — a levegűtlen, emberek százzától füledű, zsűfolt szobában, ahol a bűbiskál perleumlámpa egy bágyadt lobbanással sokszor kialszik, — mert nem felejtettek el én sem őket.

Kedves testvéreim! Testben lával. léleekben közel és egyek az Úr Jézusban, imádkozzatok ti ott, én meg itt a többiekek egyűtűt azért az áldott munkáért, amely felserkentette a bűnűkben alvó sziveket. Viszonlálásra. T.

Gyula. Hallottatok már ilyet! Már Gyulán is! Onnan szűntlen az ébredés hangja hallható. Ma még kezdetleges, de hamarosan csodálatos és dicsűsűges. Aki tud mádkozni, emlékezzék meg ez új átlomásról és Nagy Ferenc testvéréről, akinek olyan nagy most a munkaköre. Áldja meg az Úr sok örűvel. Úgy szűnten a Gyulán lakó testvéreket, hogy Isten segűtségét szűntelenűl lássák.

Mindennemű pénzbeli adományok, úgy a Szeretettől, mint a Szűvetűgi pénzűrt illetűleg, a követűkező címre küldendűk: Sebestűn István, Pestszenterzsébet, Almos ucca 62.

Az Otthon részére szűnt terműszetbeni adományokat Andruskó János (Kispest, Rűzsa-tér 10. sz.) gondnok tv. címűre kérűjk írűnyűtani. Isten áldását kívánűjk az Otthon minden támogatójára.

Bizonyságtételek

Dicsűsűg az Úr Jézusnak!

Kedves testvéreim! Mielűtt, én megismertem volna az Úr Jézust: igen súlyos beteg voltam. Gyakran oly nagy rohamok vettek rajtam erűt, hogy egész magamon kívül voltam. Nagy fejűfűjásom is volt: igen sokat szenvedtem. Amikor megtűrtem, az Úr Jézus meggyűyűtött. Dicsűsűg az Ő szent Nevének! De van még egy betegűsem. Elvesztettem a két szemem viláagát és emiatt nagy szomorűságom van. Felkértem a kedves testvéreket: legyenek szűvesek értem imádkozni, hogy az Úr adja vissza az én szemem viláagát. Én hiszem, ha ti imádkoztok: megadja az én kérésemet. A dicsűsűg az Ővű!

Eppich István, Felsűgalla.

Bizonyság gyűyűtlásról.

Kedves testvéreim, el nem mulaszthatom, hogy elmondjam itt élő bizonyságom. 1930. év február havában léptem be elűszűr a hívűk imáházába. hol a pűnűkűdiek buzgón imádkoznak Isten Szentlekeűrt. Szűvbűl kialloznak, amelyet megígűrt minden embernek, kik Istenhez hűtel, szűvbűl könyűrűgnek. Nekem is megadta: dicsűsűg Istennek! Őrűkűsűvé lett e nagy kegyelemnek; sok örűmöt nyertem azűta Istenűtűl. „De az örűm közű a bú is megkerűl. Én is beleestem úgy észrevűtlenűl.” Jobboldali sérűvet kaplam „vetellenűl.” Nűgy évig viseltem teljes nyugalommal; kűrtem az ég Urát imabízalommal, kűtűzűe be sebem gyűyűtűtű balzsammal. Be is kűtűzűte Ő, meg is gyűyűtűtűta. Az Úr Jézus Krisztus, orvosok Orvosa. Szent neve örűkkű legyen magaszűlva! Ez az én szívemnek élő bizonysága. Szeretett testvérek, ifjak és őregek! Hűtel, szeretettel csak Hozzá jűjjetek. Sebes kezeinek gyűyűtűtű ereje, gyűyűgűr szűvre, testre, ha mi hisűnk Benne. Ne kűtelkedűjűnk hát, legyen szűlűrd a hit. Fogadjuk meg szűvűt, mindenre megtűnt. Szentlekek ereje, melyet nekűnk adott, lelki rabszűgűnkűből már felszabadított. Le-

fizette értünk az árt a Golgothán. Méltó, hogy kövessük s járjunk lábanyomán, míg a kegyelemnek ajtaja nyitva van. Jöjj oh bűnös lélek, siess, míg időd van. Békülj meg Istennel, mert az idő rövid. Siess, hogy el ne késs, hajtsd meg térdéd. Magasztaljuk szent Nevét szívben és lélekben! Dicsőség Istennek mindörökké, Ámen.

Olcsvári Gábor, Békés.

Kérelem.

Mint gyenge gyermek, elmondom én is, mit tett velem az Úr és még miben szenvedek.

Amikor megtértem, komoly betegséggel jártam a hívők közé. Idegroncs voltam, beteg, bűzi árasztva gyomrommal. Áldott legyen a mi Urunk, ebből meggyógyított.

De most még nehezebb próbát kell elszenvednem: reuma győltör, két mankón is alig vonzolom magam. Dicsőség az Isten Fiának, fájdalomam nincs. Ő viseli, csak járnai nem tudok, hogy elmehtének a testvérek közé, velük együtt áldva az Urat...

Imádkozatok érettem. A drága, mennyei Doktor legyen irgalmas hozzám, oldozzon fel a betegségéből és vigasztaljon meg áldott Lelkével, amiért szomjúhozom.

Még egy kéréssem van a mennyei Atyámtól, az Ő szent Fia nevében. Vezéreljen haza, ahol lelkileg sötétségben élő rokonaimnak szeretnék világosságot vinni, de az útiköltségem fedezésére szükséges összegért külön kell imádkoznom, illetve e téren Isten segítségét megadással várom.

Isten áldása veletek!

Elizabet Jelley, Easton.

MEGHÍVÓ.

Az északundantúli körzet ezévi konferenciáját ugyancsak — mint 1935-ben — Móríchidán szándékozik megtartani és pedig március 22—23-án (vasárnap és hétfő).

Környéki testvériségünk valószínűleg nagy reményekkel néz e kedves találkozó elé, amelyből új erőt akar meríteni egy új esztendő küzdelméhez; így számít sok lelki áldásra, valószínűleg több vendégtestvér és prédikátor szíves

megjelenésére, amelyet fenti időpont előtt 7—8 nappal egy levelezőlapra a következő címen kérünk bejelenteni: Sipós István, Móríchida, Győr megye.

A találkozáshoz boldog reményekkel fűtve s emiatt imádkozó szívetek megemlékezéséi kéri

az északundantúli körzet.

Szerkesztői üzenetek

A testvériséget ezúttal ismét felhívjuk, tegyenek biznyságot lapunk útján, hiszen olyan sokan várják a lapot mint olyat, ami által lélekben erősödhetnek. — **Kottás** énekeskönyv kiadását vettük terbe, de egyelőre éneklapokat nyomtatunk, melyen új énekek látnak napvilágot s amit rendelésre szélküldünk, amit annakidején a lap útján, vagy külön nyomtatvány útján a testvériséggel tudatunk. Ugyanekkor az árát is. A kottáskönyv kiadásához még évek kellene.

Előfizetések.

(Január hóban):

Akron: Chas Szabó 3.40; *Alsóbogát*: Simon Ferenc 5.—; *Bakonytamási*: 1.50; *Barnakpuszta*: Német J. 3.40; *Békés*: Olesvári G. 3.—, Csátó M. 1.50, Sette L.-né, Ilyés F.-né, Tyukodi I.-né, Fehér Józsefné 1.—1.—; *Békéscsaba*: Bielik M. 3.—, Fáskertli J.-né 2.70, Varga Gy.-né 2.10, Streit J. 2.—, Pribolyiszki J. 1.20, Gyuricsék P. 1.—, Kudlák J. —.60; *Böhöngye*: Tóth I., Mezei J. 1.—1.—; *Budapest*: Pilyinyi E. 3.—, Laczkó R., Krováthimé 1.50—1.50, Citros M. 1.—; *Celdömölk*: Fekete S. 3.40; *Clemenc*: A. Odor 3.40; *Cleveland*: J. Zborái 6.80, *Derec*: Elek A.-né, Orszó S.-né 3.40—3.40; *Detroit*: Nagy A. Garaci S. Cippon S. 3.40—3.40; *Dióskál*: Rudolf I. 3.40; *Easton*: Stewie Julász 3.40; *Ecorse*: A. Tóth 3.40; *Gerjen*: B. Balog M.-né, Lacza I., Fercsák J.-né 3.—3.—, Balog L.-né 1.50; *Hajduhadház*: Várai M.-né, Bereczki G. 2.—2.—, Tatár A.-né, Hadházi József, Csoma P. 1.—1.—; *Hajdusámson*: Potrohaj G. 1.—; *Jánosalma*: Farkas M. 3.—; *Inárcs*: Fazekas J.-né 3.—; *Kecskemét*: Sz. Varga Anna 1.50; *Kisbér*: Pék István 3.—; *Kiskörös*: Városi P., Gombár A., Lovász I., Serfőző J., Opauszki S., Városi I., Targyik I., Turán I., Török P., Polareczki J., Kuti I., Kuucz Gy., Peczníkyné, Peczníky J., Labát I. 1.50

—1.50, Pszola I. 2.50, Paulikné 1.70, Gyuriczáné, Szőgyi J., Hulvey és Deszinski lelk. 3.—3.—; *Kiskunhalas*: Bodicsi I. 3.—; *Kiskunmajsa*: Garas I.-né 3.—; *Kispest*: Bán I. 3.—, Rácz I. 1.50, Schallné, Kriegerné, Baukó Gy., Bóza J. 1.—1.—, Faragóné —.50; *Leask* (Sask): P. Valuch A. E. Barys, Louis Mezzo, J. F. Barys 10.20—10.20; *Macoun* (Sask): J. Nedeliczki 3.40; *Mária-kéménd*: Bósz Á. 3.50; *Nagykálló*: Bazzella M. 1.50; *Nagyszakácsi*: Ilies István 4.10; *Nagyszokoló*: Szemesi Lajos 3.—; *Nyirugos*: Ladossziki M.-né 3.40; *Ókány*: Szállási Lajos 3.—; *Ocsód*: Nagy F. 2.—; *Pél*: Kerekes J. 3.—; *Pestszenterszébet*: Roskó F.-né 1.—, Horváth Józsefné, Pár Lajos, Kertő I. (bátyja részére), Sebestyén I., Bodicsi S., Dinnyés J. 3.—3.—, Radies P. 1.50, Müller K. 1.—; *Sarkad*: Ungor M. (6 db) 3.—; *South Bend*: M. Rinhenbach (2 db) 6.80; *South Jania*: Simon L. 3.40; *Szada*: Szikora P. 9.—; *Szigetvár*: Jovánovics A. 3.—; *Szőkepuszta*: Bebes I. 3.—; *Szöllősgyőrök*: Körmenyi L.-né 3.—; *Táp*: Németh Sándor 3.—; *Tápiószentmárton*: Kubis F. 1.50, Rakita J. 1.—, Vida B. —.50; *Tard*: Olasz J.-né 4.—, Szendrei I., Hegedűs I.-né 3.—3.—, Nagy A.-né 1.50; *Törökszentmiklós*: Kovács J. 3.—; *Vése*: Kincses S. 4.—; *Várpalota*: Nagy I. 1.50 pengő.

Helyreigazítás. Januári lapunkban Kovács J. Szakes 5.10; novemberben Wittmanné Várpalota 2.— pengő.

Harmóniunkom cladók már 155.— pengőtől, részletre is. Cím: Kovács József, Budapest, IV., Molnár-utca 16. sz.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK
a következők: Egyesült Államokba és Kanadába 1 dollár, Romániába 110 lei, Jugoszláviába 48 dinár, Csehszlovákiába 26 čk., Magyarországon 3 P.
Előfizetések, adományok a 21.106-os csekszámlára, vagy Sebestyén István testvér címen, Pestszenterszébet, Álmos-utca 62. küldendők.

Felelős szerkesztő és kiadó:
Siroki István.
Kiadja: az Isten Gyülekezeti Szövetsége Magyarországon.
Kispest, Róza-utca 62.

9736 Bethánia-nyomda,
Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felelős vezető: Horváth János.